

Sygn. akt IV KO 69/22

POSTANOWIENIE

Dnia 13 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

w sprawie **M. C. i K. P.**

skazanych z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 13 września 2022 r.,

wniosku obrońcy skarżących

o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 14 czerwca 2019 r., sygn. akt II K 82/17

utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku

z dnia 30 stycznia 2020 r., sygn. akt II AKa 207/19

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Obrońca M. C. oraz K. P. wniósł do Sądu Najwyższego wniosek o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej wymienionymi prawomocnymi wyrokami, skazującymi wymienionych za czyny z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. i in., na kary łączne po 12 lat pozbawienia wolności. Jednocześnie 1 września 2011 r. (k. 43, akta SN), obrońca sformułował wniosek w trybie art. 523 § 1 k.p.k., o wstrzymanie wobec tych skarżących wykonania prawomocnego orzeczenia argumentując go zasadnością wniosku o wznowienie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek nie jest zasadny.

W myśl art. 532 § 1 k.p.k., który stosownie do treści art. 545 § 1 k.p.k., znajduje zastawianie również do wniosku o wznowienie postępowania, Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia wniosku o wznowienie.

Jak podnosi się natomiast w licznych orzecznictwie, rozwiązanie zawarte w art. 523 § 1 k.p.k., jako odstępstwo od reguły natychmiastowej wykonalności wyroku (art. 9 § 1 i 2 k.k.w.), ma charakter wyjątku i nastąpić może jedynie w sytuacji stwierdzenia zasadności sformułowanych we wniosku o wznowienie podstaw, a zarazem przy jednoczesnym wykazaniu, że dalsze wykonanie orzeczenia pociągnęłoby dla skazanego niekorzystne i zarazem nieodwracalne skutki. Wniosek o wstrzymanie wykonania wyroku może być zatem skuteczny, jeśli rysuje się realna perspektywa wznowienia postępowania sądowego.

Analiza podniesionych przez obrońcę we wniosku o wznowienie argumentów, nie przekonuje o możliwości oczywistego wręcz stwierdzenia podstaw wznowienia (mających zdaniem obrońcy wynikać z „art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.”) w takim stopniu, który prowadziłby do automatycznego uwzględnienia wniosku w tym przedmiocie. Tylko taka natomiast sytuacja w połączeniu z nieodwracalnymi skutkami związanymi z wykonaniem zaskarżonego orzeczenia, mogłaby spowodować uwzględnienie wniosku złożonego w trybie art. 532 § 1 k.p.k. W tej materii nie jest wystarczające samo przekonanie autora wniosku o istnieniu podstaw świadczących o niesłuszności skazania M. C. i K. P., które szczegółowej weryfikacji, w kontekście przedstawionych nowych dowodów i faktów, podlegać będzie dopiero w związku z jego merytorycznym rozpoznaniem. Obrońca nie uzasadnił również, aby opisywane przez niego okoliczności, zbiorczo przez niego zaliczone do uchybień z art. 439 § 1 k.p.k., nakazywały Sądowi Najwyższemu zastosowanie omawianej instytucji. Nie znajdując zatem podstaw do uwzględnienia wniosku, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[as]